

ת"פ 9015/11/13 - בעניין: המאשימה, מדינת ישראל נגד הנאשם, ויקטור ברנס

בית משפט השלום בכפר סבא

03 דצמבר 2014

ת"פ 9015-11-13 מדינת ישראל נ' ברנס (עציר)

לפני
בעניין: **כב' השופט מיכאל קרשן**
המאשימה

מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז מרכז
באמצעות ב"כ עו"ד טלי קרת

נגד

הנאשם

ויקטור ברנס (עציר) ע"י ב"כ עו"ד
עמית פרנטי

נוכחים:

ב"כ המאשימה מתמחה הגב' איילת

רוזנדרן

הנאשם הובא וב"כ עו"ד עמית פרנטי

גזר דין

ההליך התנהל בדלתיים סגורות אך גזר הדין, שאינו כולל פרטים מזהים אודות המתלוננת או בני משפחתה, מותר בפרסום.

1. הנאשם, ויקטור בן אברהם רזון, יליד 1971, הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר דיוני שלא כלל הסכמה לעניין העונש, בעבירה של **מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנה**, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "**החוק**").

2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום הועסק הנאשם כעובד ניקיון בחברת ניקיון (להלן - "**החברה**"), ועובר ליום 21.7.2013 הזמינה אימה של הקטינה ל.ב. ילידת 2005 (להלן - "**הילדה**") שני עובדי ניקיון מהחברה לדירתה באחד מיישובי השרון, על מנת שיבצעו בה עבודות ניקיון.

ביום 21.7.2013 בשעה 8:00 או בסמוך הגיע הנאשם לדירה יחד עם עובדת נוספת. במהלך שהותו של הנאשם בדירה, נכנס הנאשם לחדרה של הילדה בעודה ישנה. הילדה התעוררה משנתה והבחינה בנאשם. הנאשם פנה אל הילדה, מסר לה בגדים שהיו מונחים בחדרה, וביקש ממנה למדוד אותם בעודו בחדר. הילדה נעתרה לבקשת הנאשם, פשטה את בגדיה ולבשה את הבגדים האמורים. לאחר שעשתה כן, אחז הנאשם בחלקם האחורי של מכנסי הילדה, מתח אותם לכיוונו, הכניס את ידו מתחת למכנסיים ונגע בישבנה של הילדה. אחר זאת הורה הנאשם לילדה לשכב על מיטתה, ומשעשתה כן - הפשיט את מכנסייה ותחתוניה מעליה ופיסק את רגליה. בעודה שוכבת בתנוחה זו התיישב

הנאשם על רגלי הילדה, נגע באיבר מינה בתנועות מעגליות וליקק אותו, וזאת לשם סיפוק או גירוי מיני.

3. הוכן אודות הילדה **תסקיר נפגעת עבירה**. התסקיר מפורט ויסודי. עולה ממנו כי משפחת הילדה היא משפחה שעברה מסכת אירועים קשה ביותר ומשברים רבים. בענייננו ראיתי לציין את פטירת בתה הבכורה של האם (מקשר קודם) בשנת 2004 ממחלה ממארת, ואת לידת הילדה כשנה לאחר מכן בדיוק במועד פטירת אחותה למחצה. בני משפחת הילדה חוו את הפגיעה שהסב הנאשם לילדה באופן קשה מאוד. הורי הילדה חסרי אונים וחווים תחושות אשמה. בנוסף, בני משפחת הילדה חוו טראומה משנית כתוצאה מהגשת התלונה וטיפול הרשויות. הורי הילדה עזבו את בית מגוריהם כדי "להתנקות" ממעשי הנאשם. אבי הילדה שינה באופן מהותי את עבודתו על מנת שיוכל לשהות במחיצת בתו ויתר בני המשפחה בבית.

מטבע הדברים הילדה עצמה נפגעה. אמנם, עקב החשיפה והטיפול המידיים, הילדה לא פיתחה תסמינים פוסט טראומטיים, אולם בהינתן "האקלים המשפחתי" בו צמחה וגדלה, נפגעה הילדה אנושות בתפישת הביטחון ובדימוי הגוף החיצוני. קיים עיסוק רב בתכנים מיניים שאינם מתאימים לגילה של הילדה, היא מביעה עמדות מוסריות מבולבלות בעיקר בכל הקשור לשכר ועונש, ולהערכת המטפלת בילדה הטיפול בה ימשך גם בעתיד וקיים סיכון מוגבר לפיתוח קשיים בגיל ההתבגרות. הילדה והוריה מביעים שאט נפש מהנאשם ומבקשים כי יורחק מן החברה לתקופה ממושכת. הם חוששים מפני נקמתו כשיסיים לרצות את עונש המאסר. ההורים מצפים לפיצוי כספי שיסייע להם לממן את הטיפול היקר בילדה.

4. ביוזמת בית המשפט נערכה אודות הנאשם **חוות דעת והערכת מסוכנות**. חוות הדעת מקיפה ביותר. היא כוללת מספר מצומצם של נתונים שאינם יכולים לשמש, ולא ישמשו בפועל, בגזירת הדין (כגון הפניה לתסקיר המעצר או התייחסות לתיקי מב"ד). בסיכומה של חוות הדעת נרשם כי שילוב גורמי הסיכון הסטאטיים והדינאמיים מצביע על כך שהמסוכנות המינית של הנאשם הינה ברמה בינונית-גבוהה.

עיון בחוות הדעת מעלה כי אצל הנאשם עיוותי חשיבה אופייניים לעברייני מין, ובין היתר מתברר כי הנאשם מאשים את אם הילדה בכך שסמכה עליו והשאירה אותו לבדו עם הילדה. עוד עולה מחוות הדעת כי הנאשם חש משיכה מינית לילדות קטנות. הנאשם הביע מוטיבציה ראשונית לטיפול, אך להערכת חוות הדעת מדובר בהצהרה ראשונית מאוד ושטחית, וספק אם הנאשם מבין כי סובל מבעיה בתחום המיני וזקוק לטיפול. ההתרשמות מהנאשם הייתה מאדם בעל קווי אישיות פאסיביים-אגרסיביים, שמשחק פעולה באופן חלקי מאוד, מתנהג במניפולטיביות, משליך את האחריות למעשיו על גורמים חיצוניים, ללא כל תובנה ביחס למניעים שהביאוהו לביצוע העבירה.

5. המאשימה העידה לעונש את אם הילדה. לדברי האם, באה היא לבית המשפט על מנת להשמיע את קולה של בתה. האם תיארה את התנהגותה של בתה ואת אופיה טרם הפגיעה, וציינה כי משהו מת בה לאחר המעשה. לדברי האם, הנאשם ניצל את אופיה הנוח של הילדה על מנת לבצע בה את זממו, והיא הוסיפה ותיארה את הפגיעה הקשה בילדה ובמשפחה, ואת השפעת המעשה על כל תחומי החיים. האם בקשה כי יגזר על הנאשם עונש משמעותי, כזה שיהלום את חומרת מעשיו, וכן יחויב בפיצוי.

6. לחובתו של הנאשם ארבע הרשעות קודמות, בעיקר בעבירות אלימות, אך בין היתר ביצע בעבר הרחוק (בשנת 1998) גם עבירה של מעשה מגונה.

7. ב"כ המאשימה עמדה על חומרת מעשי הנאשם ועל הנזק שהסב לנפגעת העבירה ולבני משפחתה. היא עתרה למתחם עונש הולם שנע בין 30 ל-54 חודשי מאסר בפועל, ולעונש בתקרת המתחם. עוד עתרה המאשימה למאסר על-תנאי, קנס ופיצוי לילדה.

הוגשה על ידי התובעת פסיקה לעונש.

8. ב"כ הנאשם, אשר עשה כל שביכולתו למען מרשו, הסכים כי המעשה אותו ביצע הנאשם אינו ברף הנמוך, אך טען כי הפסיקה שהוגשה על ידי התביעה מצדיקה מתחם עונש הולם שנע בין 20 ל-40 חודשי מאסר בלבד (עמ' 10 לפרוטוקול). הסנגור ביקש לדון את הנאשם במידת הרחמים. הוא ציין כי המעשה המגונה לא לווה בהפעלת כוח כלפי הילדה, המעשה היה ספונטני, לא מדובר במעשה חמור של ניצול, יש לזקוף במלוא העוצמה לזכותו של הנאשם את הודאתו במסגרת הסדר דיוני שחסך את עדות הילדה ועדויות מעורבים נוספים, מעצרו של הנאשם קשה וממושך, משפחתו של הנאשם התנתקה ממנו ובהיותו במעצר נפטרה אמו, הנאשם סבל מילדות קשה ולא צריך לזקוף לחובתו את העובדה שאינו עובר הליך טיפולי (בעיקר משום שהליך שכזה אינו ניתן דרך כלל למי שטרם נגזר דינו).

הנאשם בדברו האחרון אמר שהאירוע היה חד פעמי והוא מצטער עליו, והוסיף ותיאר את סבלו במסגרת מעצרו הממושך.

דין

9. הנאשם פגע מינית בילדה כבת 7.5. המעשה המגונה שביצע באותה ילדה נמצא בתקרת החומרה של קשת המעשים שניתן לבצע תחת הגדרת העבירה בה עסקין - ממש על סף האינסוס. המעשה בוצע בעת שהנאשם אמור לבצע עבודה בבית הילדה, תוך ניצול חמור של האמון שניתן בנאשם על ידי אם הילדה, אשר הזמינה את הנאשם להיכנס לביתה.

10. בית המשפט העליון חזר וקבע בשורה של פסקי דין כי יש להחמיר בדינם של עברייני מין, בפרט כאשר העבירות מבוצעות כלפי קטינים שאינם מסוגלים להגן על עצמם [ראו ע"פ 5484/09 פלוני נ' מדינת ישראל (2009), והאסמכתאות המובאות שם].

11. על העבירה בה הורשע הנאשם חלה הוראת סעיף 355 לחוק, לפיה לא יפחת עונשו של אדם שהורשע באותה עבירה, מרבע העונש המרבי שנקבע לה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מנימוקים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו. העונש המרבי הצמוד לעבירה בה הורשע הנאשם הוא שבע שנות מאסר. העונש המזערי שניתן לגזור עליו הוא, אפוא, 21 חודשי מאסר.

12. בבואי לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשהו של הנאשם אתן דעתי לעקרון היסוד שלפיו על העונש להלום את המעשה, לרמת הענישה המקובלת בעבירות בהן עסקינן, לעובדה כי בעבירה בה עסקינן קבע המחוקק, כאמור לעיל, עונש מזערי, לערך החברתי החשוב שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשם - הלא הוא ערך השמירה על שלמות הגוף וההגנה על הרצון החופשי (ובמקרה של קטין מתחת לגיל 12 על הכרעת החברה כי אסור לקיים עמו מגע מיני כלשהו), ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה שקלתי בראש ובראשונה את הנזק העצום שגרם המעשה לילדה ולבני משפחתה. נכון הדבר כי הנאשם לא יכול היה לדעת, עת ביצע את המעשה, כי פגיעה מינית בילדה ממשפחה כזו תיפול על רקע קיים ותיצור תגובת שרשרת הרסנית, אלא שהדבר אינו יכול להועיל לו. פגיעה מינית, בוודאי בילדה קטנה, פנים רבות לה, ואין לדרוש כי תהיה בתחום הציפיות של הנאשם. הנזק הישיר והעקיף שנגרם לילדה ולבני משפחתה הוא תולדה ישירה של מעשיו שלו ושלהם בלבד. הוא הסיבה בלעדית אין, ואם בחר לפגוע מינית בילדה קטנה - יתכבד ויישא בתוצאות מעשיו.

עוד שקלתי בעניין זה את הניצול לרעה שניצל הנאשם את כוחו העדיף ביחס לנפגע העבירה (סעיף 40ט(א)(10) לחוק), באופן שמגביר את אשמו של הנאשם.

13. בהתחשב בכל האמור לעיל אני קובע כי מתחם העונש ההולם מקרה זו הוא מאסר בפועל, שנע בין 32 חודשי מאסר לבין 50 חודשי מאסר, וזאת כעונש עיקרי.

14. כעת אגזור את עונשו של הנאשם בתוך המתחם (לא נטען לפניי, ולא מצאתי, כי יש לחרוג מן המתחם לקולא לצרכי שיקום).

15. בשלב זה אשקול את הנתונים הבאים:

לחומרא: משיכתו של הנאשם לקטינות רכות בשנים, באופן המעצים את מסוכנותו לציבור (סעיף 40 לחוק); הצורך בהרתעה אישית (סעיף 40 לחוק) ובהרתעת הרבים (סעיף 40ז); ואת העובדה כי, כעולה מחוות דעת המסוכנות, הנאשם לא נטל אחריות של ממש על מעשיו ואין לו כל תובנה ביחס אליהם.

לקולא: הודאתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן באופן שחסך את עדויות הילדה ובני משפחתה וגם חסך בזמן שיפוטי; מעצרו הממושך של הנאשם; וכן נסיבות חייו הקשות של הנאשם, שיתכן שהייתה להן השפעה מסוימת על ביצוע מעשה העבירה (בעיקר כוונתי לטענתו המופיעה בעמ' 10 לחוות דעת הערכת המסוכנות).

16. באתי לכלל מסקנה כי, במקרה זה, צדקה המאשימה כאשר טענה לעונש בתקרת המתחם. הדבר מתחייב בראש ובראשונה בשל הצורך להגן על שלום הציבור. הדבר נדרש גם על מנת להביע שאט נפש אמיתית מן המעשה

וכן לשם הרתעת הרבים.

17. ברור כי ראוי להורות לנאשם לפצות את קורבן העבירה, שעוברת כיום ותעבור גם בעתיד טיפול אינטנסיבי כדי להיטיב את מצבה בעקבות הפגיעה, ולא לחינם לא נשמעו מפי ההגנה כל טענות בעניין זה. למעלה מן הצורך יצוין כי אין ולא כלום בין יכולתו או אי-יכולתו הכלכלית של נאשם לשלם פיצויים פליליים, לבין הצורך לשפות קורבנות עבירה שנפגעו כתוצאה ממעשיו [ע"פ 10102/07 פלוני נ' מדינת ישראל (7.9.2010)].

18. לאחר ששקלתי את מלוא טענות הצדדים לקולא ולחומרא, והדרכתי עצמי בין היתר מהאמור בע"פ (מרכז) 18428-08-13 **מרדכי שלומי נ' מדינת ישראל** (29.5.2014) בו הקל בית המשפט המחוזי בעונשו של אדם שביצע מעשה מגונה חד פעמי בנכדתה של בת זוגו, הדומה באופיו לזה שביצע הנאשם כאן, מ-33 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל משורה של טעמים שאף אחד מהם לא מתקיים בענייננו (חלוף הזמן, העדר נטיה פדופילית, העדר פגיעה של ממש בילדה ועוד), החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל בן 44 חודשים, החל ביום מעצרו - 25.10.2013.

ב. מאסר על תנאי בן 12 חודשים, והתנאי הוא כי במשך תקופה בת שלוש שנים מיום שחרורו לא יעבור עבירה לפי פרק י' בסימן ה' לחוק.

ג. קנס בסך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו.

ד. הנאשם יפצה את נפגעת העבירה בסכום של 30,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י"א כסלו תשע"ה, 03 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.